

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright

Naoružani štrajk

Errico Malatesta

Errico Malatesta
Naoružani štrajk
1902.

Lo Sciopero Generale (London) 1, br. 3 (2. lipnja 1902.)
Prevela i uredila: Mia Gonan. Preuzeto iz: Errico Malatesta, *Ni
demokrati ni diktatori*. Odabrani spisi 1884.- 1930. DAF, Zagreb
2022.

anarhisticka-biblioteka.net

1902.

Najavljuje se pojavljivanje novoga anarhističkog časopisa na španjolskome jeziku, pod naslovom *Naoružani štrajk*.¹

Sam naslov nam otkriva njegov program.

Ostvarili se izdavanje časopisa ili ne ostvari, nadamo se da će taj naslov ostati zapamćen i postati moto nove orijentacije u revolucionarnoj taktici. Riječi i formulacije od velike su važnosti u narodnim pokretima, i taj izraz naoružanog štrajka može se pokazati vrlo koristan jer na dobar način sintetizira jednu od hitnih potreba ovoga trenutka. Dobro je što je taj izraz došao upravo iz Španjolske u kojoj već postoji mnoštvo organiziranih i svjesnih radnika koji su već iskazali svoju vrijednost i koji su više od ikoga u stanju dati praktičan primjer nove taktike.

Propaganda za generalni štrajk bila je i još je od velike koristi.

Pokazujući radnicima efikasno sredstvo da se sami emancipiraju, ona uništava slijepu i lošu vjeru u parlamentarna i zakonska sredstva, iz radničkoga pokreta tjera ambiciozne koji se njime koriste kao odskočnom daskom za dolazak na vlast, pruža sredstvo revolucionarima da u borbu uvedu veliku masu radništva te postavlja borbu na takve osnove da iz nje, gotovo automatski, mora proizići radikalna preobrazba društvenih odnosa.

Ipak, velike prednosti i uspjeh takve propagande izrodili su ozbiljnu opasnost za sam cilj kojemu ona teži.

Formirala se, naime, iluzija da se revolucija može izvesti gotovo pacifistički, prekriženih ruku, svodeći gospodare na svoju milost jednostavno odbijajući raditi za njih. Zbog inzistiranja na velikoj važnosti ekonomske borbe umalo se zaboravilo da uz bok i u obrani gospodara koji vas izgladnjuje stoji država koja sama izgladnjuje i ubija.

¹ Tekst objavljen u listu *Lo Sciopero Generale*. U prijevodu „generalni štrajk”, jedan od časopisa talijanskih anarhista u Londonu: *L'Internazionale* (1901.), *La Rivoluzione Sociale*, (1902.), *Lo Sciopero Generale* (1902.), *Germinal* (1903.), *La Settimana Sanguinosa* (1903.) i *L'Insurrezione* (1905.). Samuel Mainwaring tiskao je 1903. englesku verziju časopisa, *The General Strike*.

U Barceloni, u Trstu, u Belgiji, danak toj iluziji već je plaćen krvlju naroda. Proveden je štrajk gotovo posve bez oružja i bez odlučnosti da se upotrijebi ono malo što se imalo, pa je vlast sve dovela u red s nekoliko pucanja.

Ako je legalan i miran, generalni, opći štrajk apsurdan je koncept.

Ako se uzmu u obzir dane prilike proletarijata i specifična priroda poljoprivredne proizvodnje, on već ne može biti opći, osim po izrazu: u realnosti, on će biti čin napredne manjine koja će biti u stanju svojom moralnom i materijalnom energijom zadati smjer događajima, ali ipak brojčano nemoćne manjine koja neće moći znatno promijeniti ravnotežu proizvodnje i potrošnje. Čak i ako pretpostavimo da je štrajk zaista opći, ako ga koncipiramo kao legalan i miran, stvar je još apsurdnija.

Što bi se jelo? Kojim bi se sredstvima kupilo potrepštine za život?

Radnici bi umrli od gladi mnogo prije nego što bi buržuji morali odustati od malo svojega suviška.

Dakle, tko želi opći štrajk, mora biti spreman uzeti sredstva za život uz oskvrnuće prava privatnoga vlasništva. Tad će doći vojnici, pa se valja boriti ili pobjeći.

Ako se, dakle, zna da će štrajk nužno dovesti do sukoba s oružanim snagama i pretvoriti se u revoluciju, zašto to ne prihvatiti i za nju biti spreman?

Mora li zauvijek trajati ova budalasta igra periodičnih sukoba u kojima se na stotine ubijenih proletera jedva dobije nekoliko vojnika i policajaca s modricama od kamenja?

Pokrenimo štrajk, ali u uvjetima u kojima se možemo braniti. Ako se odmah pojave policija i trupe, budimo u takvome stanju da nas poštuju.

Revolucionari se moraju naoružati kako bi bili spremni podići revoluciju kad se pokaže prilika. Radnici koji nisu revolucionarni moraju se naoružati barem zato da ih ne izmlate kao volove.

Proleter nećemo nikad moći uštedjeti dovoljno kapitala za borbu protiv kapitala gospodara, ali uz malo dobre volje mogu sasvim lijepo nabaviti revolver. Masa štrajkaša naoružanih revolverima ili bilo kojim drugim oružjem nameće mnogo više strahopoštovanja od one koja posjeduje samo štrajkašku blagajnu, čak i ako je ona debela.

Živio dakle generalni štrajk, ali neka bude NAORUŽANI ŠTRAJK.